

SER NOMÉS PARE

A petició del Seleccionador Nacional, el Sr. Steen Kyst Hansen, m'atreveixo a fer reflexionar als pares dels nostres joves jugadors de tennis de taula sobre el seu comportament en els pavellons, allà on competeixen els seus fills.

Nosaltres, partim de la base que, en les taules, en els pavellons i en els gimnasos no només es formen jugadors d'élite professionals del tennis de taula. D'aquests, d'entre tots els que estan ara jugant, en sortiran molt pocs. Nosaltres entenem que en les taules i en els polisportius també es formen persones. Si voleu, persones que estan motivades per aprendre a rendir al màxim de les seves possibilitats; fet aquest que els valdrà per sempre més.

De vegades, veient el comportament d'alguns pares, temem ser els únics que entenen aquest esport com a una eina idònia per fer persones. De vegades, el tennis de taula sembla l'excusa perfecte per projectar unes irrealistes il·lusions. Altres vegades, esdevé el hobby familiar que omple el lleure del cap de setmana. En resum, sovint, en aquest esport com en tants altres, es fa un mal ús de les seves possibilitats formatives.

De tota manera cal reconduir el tarannà que està prenent l'article. Si segueixo així, aconseguiré que abandonin la lectura; amb la qual cosa hauré desaprofitat una oportunitat de comunicar-me amb tots vostès. Així que se m'acut plantejar la qüestió de manera més amena.

Si us sembla, anirem classificant els diferents tipus de pares que habiten els pavellons on tenen lloc els partits que disputen els seus fills. Aprofitaré l'avinentsa per aconsellar unes pautes d'actuació a mida de cada mena de pares. Tot, des del respecte absolut a la figura dels pares, però amb el to cordial que exigeix la situació.

Els pares desinteressats

Probablement cap d'aquests pares estigui llegint el present article o acompanyi el seu fill a la competició. Justament és aquesta manca d'implicació en la programació esportiva del seu fill la que el defineix. El seu comportament mai restarà en l'educació integral del seu fill, el problema és que tampoc sumarà (ja hem dit que necessitem de la col·laboració dels pares per fer persones dels jugadors).

Ser només pare

Autor: Josep Marí
Psicòleg del CAR
Centre d'Alt Rendiment Esportiu
Sant Cugat del Vallès

Potser no esteu participant, senzillament, perquè no sabeu com fer-ho. Ningú us ho ha explicat, mai ho heu demanat, tampoc se us ha acudit. El cas es que no sabeu per on començar. Si és així, pregunteu al monitor o entrenador del vostre fill com posar la primera pedra. Ben segur que us oferirà més d'una opció que us farà el pes i no us traurà més temps del que just disposeu.

De tota manera, mai prometeu més dedicació al programa esportiu del vostre fill de la que pugueu oferir. No acomplir amb les expectatives del vostre fill, li restarà il·lusió per continuar amb el programa.

Pares entrenadors sense titulació

Es col·loquen estratègicament, o bé prop de la banqueta o en l'horitzó de la mirada del fill mentre juga, disposen d'unes enormes cordes vocals i d'un sofisticat codi de signes per indicar la tàctica a seguir en cada moment del partit. S'enfada quan el fill no fa cas de les seves indicacions (per fer cas a les de l'entrenador) o quan interpreta que el fill no aconsegueix les instruccions al peu de la lletra (no podem oblidar que la feina del rival és que no les pugui acomplir). Critica els àrbitres, discuteix amb l'entrenador rival (de vegades inclòs amb el del seu fill) i s'enfada amb els directius que no estan d'acord amb el fet que el seu fill és el millor. Quan el nen arriba a casa, comença l'arenga del pare. I quina arenga ... !!!.

Que quedi clar que no m'estic referint a aquells pares que, després de formar-se adequadament i d'acumular l'experiència necessària, exerceixen dignament d'entrenadors; també del seu propi fill, i li fan banda de forma oficial. Tot i que són evidents les dificultats de compaginar ambdós rols, amb una forta dosi de claredat i d'acceptació en les dues bandes és possible formar un bon tàndem.

Els pares entrenadors sense titulació haurien de prendre consciència de tres conseqüències que la seva conducta té en el seu fill. Primer el desconcentren, en haver d'estar més pendent de les instruccions del pare que del mateix joc. Segon, el posen nerviós. El fill se sent observat contínuament. Sap que si no juga com al pare li agrada que jugui, o que si no guanya, després vindrà l'esbrancada. I, per acabar, el confon. El confon perquè és pràcticament impossible, per raons evidents, que les seves instruccions no contradiguin les de l'entrenador o les que el jugador creu que ha de plantejar.

Si realment creu que l'entrenador s'equivoca en la manera en que vol fer jugar al seu fill, li ho comenti. Però només a l'entrenador, en fred, tranquil·lament i des del respecte al seu treball. D'aquesta manera, a partir d'ara, al seu fill

Ser només pare

Autor: Josep Marí
Psicòleg del CAR
Centre d'Alt Rendiment Esportiu
Sant Cugat del Vallès

només li arribarà una sola fletxa; la de l'entrenador. Que al nen li arribi una sola fletxa, no només és bo en aquest tipus de pares; és bo sigui quin sigui el tipus de pare. Si no entén de tennis taula, segons com millor. Confii al tècnic aquest àmbit de la formació del seu fill i reforci la seva actuació cada vegada que pugui.

A més, desconcentrant-lo, posant-lo nerviós i confonent-lo, l'únic que aconseguirà és impedir que el seu fill rendeixi al nivell de les seves possibilitats. El que després pot perfectament passar és que el seu fill no es diverteixi, no li surti a conta competir. Si això passa, estem a una passa de l'abandonament; amb la qual cosa haurem perdut les oportunitats que ofereix l'escola de l'esport. En canvi, si a partir d'ara, es pren les coses no tan seriosament, vostè mateix serà el primer en notar el canvi. Si cada vegada que el seu fill falla una pilota "tonta", enlloc de criticar-lo, l'anima, potser deixarà de cometre tantes errades. Si li reforça l'esforç enlloc del resultat d'aquest esforç, potser el seu propi fill començarà a treure-li importància al fet de guanyar o perdre.

Pares assistència tècnica en carretera

La mare sol ocupar-se de reposar les samarretes i de subministrar els entrepans en el moment precís. La germana petita és l'encarregada d'omplir d'aigua el bidó cada vegada que es buida. El germà gran, si és espavilat, s'encarrega de la filmació; no vagi a ser que guanyi al campió de la passada edició del campionat i no en quedi constància. El pare, apart de portar el cotxe, fa de psicòleg en triar les tres paraules justes abans que abandoni la graderia el protagonista.

En altres paraules, ell només ha d'ocupar-se de jugar, perdó de guanyar. Si després de tot aquest esforç col·lectiu no guanya, ningú li dirà res, ningú li farà una mala cara; però ell sabrà perfectament que ha decebut al seu equip. Ho sabrà perquè l'altre dia, quan va guanyar, tot i que sense gaire esforç, el varen rebre amb honors de capità general.

Tot aquest muntatge, apart de mostrar una peculiar forma de resoldre el lleure dels caps de setmana, resta la magnífica oportunitat al jugador d'aprendre a buscar-se la vida, a espavilar-se tot sol. Fet absolutament imprescindible per formar-se personalment i per arribar a l'élite esportiva. Si de veritat ho fa bé i algun dia el porten a competir a l'estranger, llavors qui li donarà tot aquest suport?. Aquí et vull veure!: Per fer-li un favor a curt termini, li fan una mala jugada a llarg termini.

Pares ben orientats psicològicament

En honor a la veritat, no vull acabar aquest recorregut per la geografia dels nostres pavellons sense fer referència a una espècia que, sortosament, s'està reproduint en progressió geomètrica; els pares ben orientats psicològicament. Se'ls podria descriure breument dient que, bàsicament, de l'únic que fan és de pares.

Cedeixen el seu fill a l'entrenador i entenen que part de l'admiració que fins ara el seu fill els destinava, a partir d'ara s'haurà de repartir amb el tècnic. No es mostren competitius amb els seus fills i no relativitzen les victòries dels fills amb les seves batalletes de joventut. Quan els fills se senten frustrats perquè les coses no han sortit com s'esperaven, són els primers d'ajudar-lo a fer-li veure el costat positiu de la situació. Aquests pares, també es caracteritzen per mostrar auto-control davant dels fills; només així, predicant primer amb el seu exemple, poden després exigir als seus fills una conducta esportiva. Reforcen l'esforç, la progressió i el divertiment. Quant no han vist el partit, el primer que pregunten és: t'ho has passat bé?, ja et surt millor el revés?, has fet amics?; enlloc de: has guanyat ?, o pitjor encara, per quant has perdut avui?.

Espero haver-vos fet reflexionar. Prendre consciència és el primer pas per canviar un comportament. I ara, permeteu-me dir, tot fent una versió del tòpic, que qualsevol semblança amb la realitat no és coincidència; és producte de l'observació acurada del vostre comportament.

Sovint volem que els nostres fills guanyin, es diverteixin, aprenguin, es relacionin, s'ho passin bé, siguin els millors, coneguin món, etc., etc., etc. Tot no és possible; si més no, no és possible alhora. Primer hem de saber què volem; millor dit encara, què vol el nostre fill. Després valorar la seva participació esportiva en funció de l'objectiu que ell perseguia. Només així només farem de pares.

Quan ens veiem per alguns dels molts pavellons de la geografia catalana estaré encantat de rebre qualsevol crítica o suggeriment que millori la qualitat de l'article. Potser m'he deixat algun tipus de pares, o potser he exagerat massa la importància d'algun aspecte. Això m'ho heu de dir vosaltres, els pares dels joves competidors.

Josep Marí
Psicòleg del CAR